

stændigheder betragtes som særlig groft, hvilket bør give sig udslag i strafudmålingen.

Det er ofte helt tilfældigt, om en udøvet vold medfører skader på offeret.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger.

Det fremføres ofte fra visse politikere og kriminologer, at volden er faldende. B.T. dokumenterede imidlertid den 7. december 2000 med tal fra Rigspolitichefen, at antallet af anmeldelser af vold tværtimod er steget. Justitsminister Frank Jensen tog i samme avis ikke afstand fra tallene, men udtrykte bekymring, uden dette dog har ført til, at regeringen har fremsat forslag om højere strafferammer.

I 1996 var antallet af anmeldelser for vold efter straffelovens § 244 i de første 10 måneder 6.318. Tallet var i år 2000 6.896.

Også anmeldelserne for overtrædelse af straffelovens § 245 var steget, nemlig fra 745 til 976. Endelig var anmeldelserne vedr. § 246 henholdsvis 28 og 39.

Med forslaget om at hæve strafferammerne i straffelovens §§ 244-246 ønsker forslagsstillerne ikke at ændre på den generelle forudsætning om, at domstolene afgør den enkelte sags omstændigheder meget konkret. Forslaget indeholder derfor heller ingen ændringer af bestemmelserne om strafudmåling i straffelovens almindelige del.

Forslagsstillerne ønsker heller ikke med dette forslag at ændre på afgrænsningen af de enkelte bestemmelser indbyrdes eller på afgrænsningen over for straffelovens § 248 («slagsmålsparagraffen»).

Til gengæld finder forslagsstillerne, at straffelovens § 247 (om tidligere domfældelse for vold) bør slå langt mere markant igennem, ligesom det ville gøre det lettere at følge retspraksis, hvis domstolene i højere grad i dommen citerer bestemmelsen, hvor den er anvendt.

Forslagsstillerne ønsker imidlertid en generel skærpelse af strafudmålingsniveauet, ligesom der er visse typer af vold og særlige omstændigheder, som forslagsstillerne finder bør bedømmes hårdere.

Strafniveauet for vold ønskes generelt hævet med en tredjedel, dog skal straffen hæves yderligere for den vold, der i dag efter straffelovens § 244 udmåles med meget lave straffe, uagtet der er tale om meningsløs gadevold, men uden at offeret har pådraget sig varig fysisk skade. Ofte beror det mere på held end forstand, at offeret ikke kommer til skade, og forslagsstillerne finder det helt uacceptabelt, at sådanne volds-tilfælde ofte kun medfører en straf på en, to eller højst tre måneders fængsel. Retspraksis skal afspejle hensy-

net til det konkrete offer og hensynet til borgernes trykthed.

Det må være et helt afgørende samfundshensyn, at borgerne føler sig trygge ved at færdes på gaden. Forskellen på bedømmelsen af den vold, der følger efter forudgående klammeri, og den helt uprovokerede gadevold skal være langt mere markant. At klammerier ender med vold, er i sig selv så primitivt, at samfundet gennem straffelovens strafferammer må vise sin afsky. Men dette er dog for intet at regne mod den vold, der udøves mod helt tilfældige mennesker, der færdes på gader og veje, og som overfaldes, fordi de efter gerningsmandens opfattelse har et udseende, han ikke bryder sig om, eller fordi gerningsmanden synes, det er sejt at slå andre. Uanset forbyrdernes forklaringer må det slås fast, at der aldrig ved den uprovokerede gadevold kan været noget som helst motiv, der kan bruges som undskyldning for en mildere straf. Enhver voldsudøvelse over for forbipasserende burde aldrig udmåles med mindre end et halvt års fængsel. Selv mindre skader bør medføre en tilsvarende forhøjelse af straffen.

Kollektiv afstraffelse efter forudgående planlægning er efter straffelovens § 80, stk. 2, en strafskærpende omstændighed, der alt andet lige normalt giver sig til kende i retspraksis.

Det er imidlertid ofte vanskeligt for anklagemyndigheden at bevise, at der er tale om kollektiv vold efter forudgående planlægning. Forslagsstillerne ønsker ikke med de følgende bemærkninger at ændre på bevisreglerne, men ønsker at tilkendegive, at den faktiske omstændighed, at en voldsudøvelse har haft flere gerningsmænd, uanset om den enkeltes rolle præcist kan bevises, som regel må betragtes som en skærpende omstændighed, således forstået, at den person, hvorom anklagemyndigheden kun kan bevise en mindre rolle, må idømmes en strengere straf, end det ville have været tilfældet, hvis vedkommende havde været alene om voldsudøvelsen. Den voldsudøvelse, der finder sted på åben gade, forhindrer ikke en eller flere i flokken i at forlade gerningsstedet, inden volden begås eller udvikler sig, efter at offeret f.eks. er slået ned og volden herefter antager grovere former ved f.eks. spark. Forhindrer man ikke voldsudøvelsen, eller forlader man ikke gerningsstedet for at tilkalde politiet, må man også finde sig i at blive draget til ansvar. Forslagsstillerne finder, at både anklagemyndighed og domstole bør være opmærksom på dette aspekt. Der er som nævnt ikke herved lagt op til ændring af bevisreglerne og ej heller til en ændring af forståelsen af straffelovens § 23, men derimod til en skærpelse af vurderingen af straffens størrelse, hvor flere optræder i flok